

Федеральний закон застосовується до всіх штатів, округів та місцевих посадових осіб, включаючи тих, хто працює у виправних закладах. Закон забороняє будь-кого, хто виконує функції поліції, позбавити або позбавити за попередньою змовою іншу особу будь-якого права, захищеного Конституцією чи законами Сполучених Штатів. Крім того, федеральний закон забороняє будь яку расову дискримінацію та необґрунтовані арешти з боку поліції на расовому підґрунті, а також відмови департаментів поліції реагувати на скарги що стосуються расової дискримінації.

Найбільшою проблемою для позивачів є те, що поліція захищається посилаючись на поліцейську недоторканність - звільнення від штрафних санкцій та тягарів, які зазвичай накладають на інших громадян. Цей імунітет обмежений, на відміну від абсолютного імунітету, який користується судьями або законодавцями. Місцеві та державні відділи поліції більш схильні до корупції, ніж федеральні відомства. Наприклад, Федеральне бюро розслідувань має високу репутацію і вважається прикладом того, якою повинна бути правоохоронна організація, а її агенти вважаються зразковими правоохоронцями. Заробітна плата працівників федеральних правоохоронних установ є більшою, але й освітні стандарти також значно вищі. Іншими словами, федеральні відомства є "кращими з кращих" серед співробітників правоохоронних органів. Нижча заробітна плата та гірша дисциплінованість як правило виявляються двома основними причинами корупції, і ці умови існують набагато частіше саме в місцевих установах та установах на рівні штатів. Очікування того що поліція буде керуватись засадами моралі під час захисту громадянських свобод, припиненні дії підпільних заходів під час процесу отримання інформації та збирання доказів, забезпечення дотримання правил, що регулюють господарську діяльність, залишаючись при цьому незахищеними від спокус, створюють напругу та суперечності. Одним з результатів цього є корупція.

Науковий керівник Гудзь Т.І.

УДК 341.176:343.35

Мартиненко В.М

Харківський національний університет внутрішніх справ

Група держав по боротьбі з корупцією

З давніх часів корупція є однією з хвороб суспільства. З кінця XIX сторіччя вона розглядалася як основна загроза суспільству оскільки

кількість операцій, пов'язаних з корупцією щорічно сягала до приблизно сотні мільярдів доларів. Корупція представляє небезпеку фундаментальним цінностям суспільства, таким як демократія, права людини та правова держава. До того ж, корупція є загрозою для ефективного управління, справедливого та доступного правосуддя (<https://www.coe.int/fr/web/greco>).

Рада Європи давно почала активну боротьбу з корупцією. З 1994 року Рада Європи розвинула активні дії у галузі боротьби з корупцією на європейському рівні. Численні ключові дати визначили важливі етапи даного процесу, а саме: 19 конференція європейських міністрів юстиції (Валетт, 1994), створення міжурядової групи для боротьби з корупцією (Страсбург, 1996), прийняття програми дій проти корупції (Прага, 1997), 21 конференція європейських міністрів юстиції (Страсбург, 1997), другий саміт глав держав і урядів Ради Європи (Страсбург, 1999).

Рада Європи створила певну кількість юридичних різнопланових документів, які стосуються таких тем, як інкримінація фактів корупції в публічному та приватному секторах, відповідальність та відшкодування збитків, завданих корупційними правопорушеннями, поведінка публічних осіб та фінансування політичних партій. Такі документи мають на меті покращити здатність держав боротися зі злочинністю на національному й світовому рівнях.

Ці заходи призвели до створення у 1999 році Групи держав по боротьбі з корупцією (GRECO). Дана групувала спочатку такі держави, як: Бельгія, Болгарія, Кипр, Естонія, Фінляндія, Франція, Німеччина, Греція, Ісландія, Ірландія, Литва, Люксембург, Румунія, Словачія, Словенія, Іспанія та Швеція. Сьогодні група налічує 49 членів, з яких 48 держав західної, центральної, східної Європи та Сполучених Штатів.

Група держав по боротьбі з корупцією проводить свої засідання 4 рази на рік в Страсбурзі, де знаходиться штаб-квартира Ради Європи.

Група «GRECO» спрямована по-перше, спостерігати за дотриманням керівних принципів боротьби з корупцією; по-друге, здійснювати нагляд за впровадженням міжнародних законодавчих документів, прийнятих відповідно до Програми дій боротьби з корупцією, згідно з положеннями, які містяться в цих документах.

Враховуючи світовий досвід, в Україні слід вжити комплекс заходів, спрямованих на посилення процесу боротьби з корупцією. Необхідно вдосконалити чинне антикорупційне законодавство. До того, бажано призвати членів парламенту, національні антикорупційні

органи, засоби масової інформації та представників громадськості до сумісної боротьби з корупцією.

Науковий консультант Дягілєва Л.Д.

УДК 351.74:343.35

Музичук Е.О.

Харківський національний університет внутрішніх справ

Види корупції в поліції

Корупція у поліції - це зловживання поліцейською владою для особистої вигоди. І це несе великі витрати. По-перше, корупційна дія є злочином. По-друге, корупція в поліції зневажає цілісність поліції та підриває громадський імідж правоохоронних органів. По-третє, корупція захищає інші злочинні діяльності, такі як торгівля наркотиками та проституція. Захист злочинних дій є часто джерелом прибутків для організованої злочинності.

Корупція у поліції складається з двох основних категорій - зовнішньої корупції, яка стосується контактів поліції з громадськістю, та внутрішньої корупції, яка передбачає взаємодію між поліцейськими на робочому місці, та поліцейськими у департаменті. Зовнішня корупція, як правило, складається з наступних видів діяльності:

(1) Виплати працівникам поліції по суті незлочинних елементів або виплати особам, які захищають поліцію, бажаючи передати гроші окремим офіцерам або групам посадових осіб.

(2) Виплати, як метод заробітку, працівникам поліції особами, які постійно порушують закон (наприклад, проститутки, наркомани, особи, які продають нелегальні наркотики та професійні грабіжники).

(3) "Прямий хабар", де гроші виплачуються поліції за послуги.

Ці прояви зовнішньої корупції часто ґрунтуються на встановленій ієрархічній структурі відділу поліції.

Наприклад, власник, який хоче уникнути арешту, повинен бути впевнений, що його виплати одному службовцю гарантуватимуть, що ця особа має повноваження наказувати іншим службовцям, щоб не турбувати власника або розділяти ці гроші з тими, хто має такі повноваження.

В усіх випадках зовнішній корупції в поліції, охорона - це служба, надана, незважаючи на порушення закону або надання додаткової поліцейської допомоги. Внутрішня корупція існує внаслідок бажання окремих офіцерів поліпшити свої умови праці або досягти вищого статусу в відділі поліції. Це може включати: